

Per maatte ligefrem lægge Baand paa sig for ikke at blive paatrængende. Nanny mærkede det og var paa sin Post, — ogsaa overfor sig selv. Hun følte godt, at Spillet stadig var ret voveligt for hende. Men dette ydmygede hende ikke længer, — det forhøjede blot Spændingens Nydelse. Nogen overhængende Fare mente hun da heller ikke, at der foreløbig var. Om det ogsaa enkelte Øjeblikke kunde syde i hende af Lyst til at slaa Armene om hans Hals og smage paa hans røde Mund, faldt det hende dog ikke ind at gøre det. Dertil havde hun stadig sin Overlegenhedsfølelse altfor kær. Den Tanke for Alvor at være Dyhring utro laa hende i det hele fjern. Ganske vist, hun kunde mangen Gang være rasende paa ham for hans paatagne eller virkelige Ligegyldighed og lejlighedsvis heller ikke være bange for at sige ham det; men hun var alligevel altfor stolt af ham som offentlig Personlighed til at ville udsætte sig for at blive forskudt. Daglig svulmede hendes Hjerter af Fryd ved at mærke, hvordan den hele By, lige fra Ministrene til Sangerindeknejpernes Damer, bejlede til hans Gunst, og hun gjorde sig allerede de største Forhaabninger om, hvad hun selv vilde kunne naa i sin Egenskab af en saadan Mands Kone.

Ganske hensigtsløs var hendes fortsatte Leg med Per alligevel ikke. Hun kunde endog sige, at hun havde en rimelig og fornuftig Grund til den. Hun vidste fra lignende Tilfælde, hvor en Mand havde faaet et større Herredømme over hende, end hun brød sig om, at dersom det blot kunde lykkes hende at lokke ham helt hen til den farlige Afgrund og her se Svimmelheden gribe ham, vilde det i samme Øjeblik være forbi med hendes egen Betagethed, hendes egen Lyst vilde dermed fuldtud tilfreds-